

Sygn. akt IV U 946/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: stażysta Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 29 kwietnia 2013 roku nr (...)

w sprawie K. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się K. R. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 marca 2013 roku do 31 lipca 2014 roku.

Sygn. akt IVU 946/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 stycznia 2014 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 29 kwietnia 2013 r. odmówił K. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległ w dniu 10.01.1995 r. od dnia 01.03.2013 r.

K. R. w odwołaniu od tej decyzji wskazał, że decyzja ta jest niezgodna ze stanem jego zdrowia i wnosił o jego ponowne ustalenie.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. R. urodzony w dniu (...), ma wykształcenie zawodowe o specjalności mechanik, pracował jako pomoc dołowa w kopalni. W okresie od 01.10.1996 r. do 30.09.2001 r., od 01.05.2002 r. do 31.07.2004 r. i od 01.12.2004 r. do 28.02.2013 r. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległ w dniu 10.01.1996 r. w okresie od 01.10.2001 r. do 31.03.2002 r. i od 01.08.2004 r. do 31.01.2005 r. pobierał rentę szkoleniową.

/okoliczności bezsporne/

Odwołujący w dniu 30.01.2013 r. wystąpił z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy.

/dowód: wniosek z dnia 30.01.2013 r. –k. 307 ar/.

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u K. R. niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz. 1118 z późn zm.) w związku z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673) Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu chirurgii-ortopedii i chorób wewnętrznych.

Na podstawie wyników badań i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej oraz w oparciu o przeprowadzone badanie biegli z zbiorczej opinii rozpoznali u odwołującego:

- stan po otwartym zwichnięciu prawego stawu skokowego prawego ze złamaniem kostki bocznej, martwicą pourazową skóry.

Biorąc pod uwagę rozpoznane u odwołującego schorzenia oraz stopień ich nasilenia biegli uznali, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy okresowo od 01.03.2013 r. do lipca 2014 r.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołujący podczas pracy doznał urazu zmiążdżeniowego prawego stawu skokowego. Aktualnie występuje niedomoga czynnościowo-bólowa stawu skokowego z ograniczeniem ruchomości, z bólami przy obciążeniu. Występujące znaczne zmiany zwyrodnieniowe powstały w wyniku obrażeń, powodując znaczny stopień dysfunkcję stopy, mają charakter progresywny i po wypadku mimo rehabilitacji i znacznego upływu czasu żadna poprawa, a mając na uwadze wiedzę medyczną i stan fizyczny odwołującego występuje pogorszenie funkcji ruchowej. Poprawa stanu fizycznego i zniesienie dolegliwości bólowych może nastąpić przy możliwych dwóch rozwiązaniach: artrodezy stawu skokowego lub przy wymianie stawu alloplastyki. Wybór metody leczenia zależy od zgody pacjenta na proponowane przez ortopedę rozwiązanie operacyjne. Aktualnie w świetle badań zaawansowanie wtórnych zmian zapalnych pourazowych, utrzymujące się znaczne upośledzenie ruchomości stawu skokowego, przewlekła niedomoga bólowa, wszystko to razem powoduje znaczny stopień dysfunkcję kończyny dolnej prawej, uzasadniając uznanie go za nadal częściowo niezdolnego do pracy na okres od lipca 2014 r. z zaleceniem leczenia operacyjnego.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 7-9 as/

Żadna ze stron nie kwestionowała opinii.

Wydaną w tym zakresie opinie biegłych sądowych Sąd uznał za trafną i dostatecznie wyjaśniającą przedmiot sporu, gdyż została wydana przez specjalistów z tego rodzaju schorzeń na jakie choruje odwołujący, po wnikliwej analizie aktualnych wyników badań oraz badaniach podmiotowych i przedmiotowych.

Opinia biegłych w ocenie Sądu spełnia ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14.12.2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, w szczególności dokumentacji powypadkowej, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości Sądu, zarówno treść jak i forma dokumentów nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich jakie należałoby uwzględnić urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego w tym wynikającego z art. 244 i art.245 kpc.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. R. od zaskarżonych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 29 kwietnia 2013 r. świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią sporną pomiędzy stronami jest ustalenie, czy zostały spełnione przesłanki w chwili orzekania do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt. 6 i 10 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy oraz dodatek pielęgnacyjny. Równocześnie w myśl art. 3 ust. 1 powołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejsce wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Stosownie do dyspozycji art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U., Nr 162., poz 1118, z późn. zm.), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 tej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczony ze względu na stan zdrowia jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i na jak długi ewentualnie okres czy też nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jak to wynika z zaskarżonej decyzji organu rentowego.

W toku postępowania sądowego ubezpieczony został poddany badaniu przez biegłych lekarzy chirurga ortopedę i specjalistę chorób wewnętrznych. W świetle opinii tego biegłych odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy okresowo od 01.03.2013 r. do 31.07.2014 r. Nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia. Aktualnie występuje niedomoga czynnościowo-bólowa stawu skokowego z ograniczeniem ruchomości, z bólami przy obciążeniu. Występujące znaczne zmiany zwyrodnieniowe powstały w wyniku obrażeń, powodując znacznego stopnia dysfunkcję stopy, mają charakter progresywny i po wypadku mimo rehabilitacji i znacznego upływu czasu żadna poprawa, a mając na uwadze wiedzę medyczną i stan fizyczny odwołującego występuje pogorszenie funkcji ruchowej. Poprawa stanu fizycznego i zniesienie dolegliwości bólowych może nastąpić przy możliwych dwóch rozwiązaniach: artrodezy stawu skokowego lub przy wymianie stawu alloplastyki. Wybór metody leczenia zależy od zgody pacjenta na proponowane przez ortopedę rozwiązanie operacyjne. Aktualnie w świetle badań zaawansowanie wtórnych zmian zapalnych pourazowych, utrzymujące się znaczne upośledzenie ruchomości stawu skokowego, przewlekła niedomoga bólowa, wszystko to razem powoduje znacznego stopnia dysfunkcję kończyny dolnej prawej, uzasadniając uznanie go za nadal częściowo niezdolnego do pracy na okres od lipca 2014 r.

Biorąc pod uwagę naprowadzone okoliczności Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 29 kwietnia 2014 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01.03.2013 r. do 31.07.2014 r. Podstawą procesową rozstrzygnięcia jest art. 477¹⁴ §2 k.p.c.

SSO Kazimierz Kostrzewa